

MIRAGE

Kjære leser.

Mot slutten av arbeidet med Fredsmekleren fikk jeg ideen om å skrive en frittstående novelle som en slags forhistorie til den kommende boka. Jeg ønsket å gi leseren en alternativ vinkling på begivenhetene som etter hvert vil utspille seg i Sharm El Sheik (og andre steder). Forhåpentligvis er Mirage både spennende i seg selv, samtidig som historien gjør deg nysgjerrig på det som kommer i Fredsmekleren. God fornøyelse!

Med hilsen

Ørjan N. Karlsson
Sommeren 2011

Denne teksten har ikke gjennomgått noen form ekstra språkvask. Småfeil samt en og annen uelegant setning kan derfor forekomme. Jeg håper likevel ikke dette forringer leseopplevelsen.
ØNK

MIRAGE

Løytnant Sander Ildstad lener seg mot ripa i lett båten og ser opp mot nattehimmelen. En gul halvmåne henger rett over horisonten. Mot vest danner den somaliske kystlinjen et perlebånd av glitrende lys. En mild bris leker med den ravnsorte luggen hans.

Det hele føles som et eventyrreise.

Ildstad stikker hånden ned i det svale sjøvannet. Han vet dessverre bedre. Et sted her ute venter fienden. En ukjent motstander som så langt har vist seg både handlekraftig og brutal.

Radaren på lett båten gir fra seg et pip.

Ildstad bøyer seg inn mot båtføreren; "Er det henne?" Grenaderen gløtter kjapt på radarbildet før han svarer; "Jepp. Bare tre nautiske mil unna. Hadde skuta seilt med tente lanterner, ville vi sett henne nå."

Ildstad kjenner den første sitringen i kroppen.

Marinejegerkommandolag Zulu, hans lag, vil bli spydspissen i den forestående bordingen.

"Gi gass, men avpass farten med lasteskipet når vi nærmer oss."

"Aye, løytnant."

Ildstad setter seg på kne ved siden av båtføreren. Fremme i den butte baugen titter lagets nestleder, fenrik Armand Galgejuv, seg over skulderen. Ildstad mimer 'fem minutter' til ham. Galgejuv nikker og formidler beskjednen videre til gruppens tredje medlem, fenrik Hans Hermansen, bare kalt Herman av de som kjenner ham.

Båtføreren dytter frem gasshåndtaket. Baugen på lett båten, eller ribben som den gjerne kalles, hever seg. Salte vannperler peprer pleksiglasset.

Fem minutter.

En evighet.

Et øyeblikk.

Kapringen av det norske containerskipet *Sea Arrow* var den først alvorlige hendelsen siden marinejegerne ankom Adenbukten. Sammen med to bordingsgrupper fra Forsvarets spesialkommando på *Rena*, har Ildstads lag forberedt seg til det neste piratangrepet.

Og nå har det altså skjedd.

Men fra begynnelsen av har denne kapingen vært annerledes.

Kaprerne har ennå ikke bedt om løsepenger. De ønsker verken å snakke med rederiet eller norske myndigheter. Og for tre timer siden forsvant *Sea Arrow* fra radaren.

Det ene sekundet var hun der. Det neste ikke.

Spekulasjonene har vært mange. I hovedkvarteret fryktet man at skipet hadde forlist. Kanskje som følge av en terrorhandling. Det kunne i det minste forklare hvorfor *Sea Arrow* ikke rakk å sende ut et nødsignal. Men Ildstad var ikke overbevist. En slik hendelse ville blitt fanget opp av forbipasserende skip, eller i det minste av en satellitt. Dette var noe annet.

Noe nytt.

En storstilt søk- og redningsoperasjon ble umiddelbart satt i gang. Fly, helikopter og lettbåter fra alle omkringliggende skip ble sendt ut. Så mottok rederiet en uventet telefon. Stemmen i andre enden linjen forsikret om at *Sea Arrow* var inntakt, men at mannskapet ville bli drept om ikke redningsoperasjonen ble avblåst.

Kravet avstedkom hektisk aktivitet i NATOs hovedkvarter i Brussel. Alliansens AWACS-fly ble sporenstreks sendt på vingene. Adenbukten ble saumfart av elektroniske øyne og proddet med radarbølger.

Til ingen nytte.

Sea Arrow var og ble borte. Frustrasjonene var ved å feste grepet i NATO HQ da et av alliansens AWACS-fly videreformidlet en samtale det hadde snappet opp fra det greske skipet *Pegasus*. Stemmesignaturen til sjømannen på det greske skipet stemte overens med røsten fra telefonoppringningen. *Sea Arrow* var endelig lokalisert, en ulv i greske fåreklær. Kaprerne hadde rett og slett forandret skipets elektroniske identifikasjon. At regulære banditter rådde over den typen teknisk ekspertise var foruroligende. Bekymringene ble ikke mindre da rederiet offentliggjorde *Sea Arrows* fraktmanifest. Det norske skipet var lastet med svært giftige kjemikalier.

Med den norske regjeringens samtykke tok NATOs terreksperter direkte kontakt med *Pegasus*. Kaprerne ble gitt et ultimatum: Gi opp nå og få en mild straff, eller risiker bording og røff behandling. Kaprerne lot seg ikke imponere. Ti minutter etter at ultimatumet var overlevert, mottok det norske rederiet en videosnutt via satellittelefon. Filmen viste hvordan *Sea Arrows* eneste førstereisgutt ble marsjert opp på dekk, tvunget ned på knærne og halshugd. Advarselen var ikke til å misforstå: Ethvert forsøk på å borde skipet ville få dramatiske konsekvenser for mannskapet. NATO svarte med å be tilgjengelige spesialstyrker forberede bording. Men som følge av redningsoperasjonen var de militære enhetene nå spredt over et stort område. Det ville ta mer enn to timer å mønstre et fullverdig bordingsteam. Så lenge våget verken NATO eller norske myndigheter å vente. Men et skip befant seg i nærheten av *Pegasus*.

Den norske fregatten *KNM Fritjof Nansen*.

Og lag Zulu.

Ildstads lag.

“Jeg ser henne.” Herman leverer nattkikkerten til Galgejuv. Nestlagføreren nikker bekræftende. “Jepp, det er *Sea Arrow*. Ingen tvil. Litt av en rugg.”

“ Husk at vi bare er fortroppen. Vår oppgave er å slå ut motoren på skipet,” formaner Ildstad.

“Når du sier det på den måten, høres det nesten enkelt ut,” svarer Herman.

“Pice of cake,” gliser Galgejuv.

Marinejegerne befinner seg nå mindre enn to hundrede meter fra det norske lasteskipet. Drønnet fra dieselmotorene får skipet til å virke større enn hun er. *Sea Arrow* holder en fart på ca 14 knop med kurs parallelt med den somaliske kysten. Ildstad gransker konturen av skipet. Kaprerne har ganske sikkert forberedt seg på at et angrep, men de vet ikke når det vil skje. Ildstad ønsker å bruke det vesle overraskelsesmomentet for hva det er verd. Han plukker opp mikrofonen fra sambandskonsollen og sier; “Rovfugl, dette er lag Zulu. Kan du høre meg?”

“Zulu, dette er Rovfugl. Vi hører deg sterkt og klart. Er dere rede til å aksjonere?”

Rovfugl er kallesignalet til ett av *KNM Fritjof Nansens* to helikopter. Ildstad kan ikke se maskinen, men vet at Rovfugl akkurat nå henger rett over baugen på *Sea Arrow*. Helikoptret har to oppgaver. For det første skal det forsyne marinejegerne med informasjon om hva som skjer om bord på skipet. I tillegg sitter en skarpskytter klar i helikoptret for å gi dem ildstøtte om behovet skulle oppstå.

Ildstad svarer: “Rovfugl, vi aksjonerer i løpet av fem minutter. Hvordan er situasjonen på dekk?”

Denne gangen er det skarpskytteren som svarer. “Foreløpig rolig, men det er neppe grunn til bekymring. Her oppe fra ser lastedekket ut som en av disse skytebanene på tivoli. Jeg kan enkelt plukke ned piratene etter som de dukker opp.”

Alle i lettbåten lytter til samme frekvens som Ildstad. Galgejuv rister irritert på hodet, men forholder seg taus. Det er tydelig at skarpskytterens arroganse irriterer nestlederen.

“Ok. Mottatt Rovfugl. Men husk at du kun skal åpne ild på min kommando. Jo lengre vi klarer å holde oss skjult, desto bedre.”

“Mottatt, løytnant.”

“Greit, da setter vi i gang.” Ildstad lener seg frem mot båtføreren. “Før oss inn mot hekken av lasteskipet.”

Mens båtføreren tar dem nærmere *Sea Arrow*, fester de tre marinejegerne *MagGrips* til hender og knær. De lette men ekstremt kraftige elektromagnetene drives av superkompakte litiumbatteri. Forsvarets forskningsinstitutt har spøkefullt markedsført utstyret som 'Spider-Mans hemmelighet.' Så langt har forskerne sine ord i behold. Siden lag Zulu ankom Adenbukten har marinejegerne øvd på å bruke magnetene ved å klatre opp akterendene av fregatten. Herman har rekorden. Trettifire sekunder fra vannflaten til ripa. Nå er det alvor.

"Gjør klar." Båtføreren tar ribben helt inn mot skutesiden. Klaringen mellom gummibåten og lasteskipet krymper til to meter. Slagene fra baugbølgene får ribben til å hoppe, men grenaderen holder fartøyet stabilt. Fremme i baugen er Herman og Galgejuv rede til bording.

"Nå!" Båtføreren drar rattet mot styrbord. Nesen på ribben skraper mot lasteskipet. Galgejuv og Herman hiver seg fremover. Samtidig reverserer båtføreren motoren og svinger mot babord. Akterenden på gummibåten slår inn i skipssiden. Ildstad kaster seg mot lasteskipet med håndflatene ut.

Dunk! Klikk!

Elektromagnetene finner feste på skroget. Ribben skjærer ut i natten. Over seg ser Ildstad skyggene av kollegaene. Herman er allerede halvveis opp skipssiden.

"Rovfugl, hva er status på dekk?" Ildstads stemme aktiverer automatisk radiosenderen.

"Døren inn til bro står på gløtt. Selve lastedekket virker øde."

"Utmerket. Hvor mange oppholder seg inne i selve styrehuset?" Denne gangen går det noen sekunder før skarpskytteren svarer. "Vanskelig å si. Kaprerne har hengt noe foran vinduene som det termiske kameraet ikke klarer å se gjennom. Disse gutta vet hva de gjør."

"Enig," samtykker Ildstad. "Dette er ikke noen tilfeldige amatører."

Hermans stemme bryter inn på radiokanalen. "Da er jeg oppe. Dekket er tomt. Døren til akterskottet står på gløtt."

"Ok, vent på meg." Ildstad heiser seg de siste meterne opp til ripa. Galgejuv hjelper Ildstad over rekka.

"Så langt, så bra," puster Ildstad.

"Halvveis avgårde er halvveis hjemme," supplerer Herman.

"Hvis noe er for godt til å være sant, er det antageligvis det," istemmer nestlagføreren.

"Faen Galgejuv. Selv en gladtelefon fra Norsk tipping ville gjort deg nedstemt," svarer Herman.

Ildstad går bort til akterskottet. Døren er åpen. Et mykt lys siver ut gjennom sprekken. Løytnanten trekker kniven og fører bladet forsiktig inn gjennom glipen. Like før skaftet stopper i karmen, møter det motstand. En tynn stålwire er spent tvers over korridoren. Ildstad ser ikke hva wiren er festet i. Det trenger han heller ikke. Han har sett lignende innretninger tidligere.

“Galgejuvs pessimisme er dessverre berettiget,” hvisker han. “Døren er minelagt.”

“Lar den seg desarmere?” Herman har allerede hentet frem det kompakte verktøysettet sitt.

“Sikkert. Men vi må anta at de som har laget fellen, også holder korridoren under oppsikt.

Skal vi komme oss ned i motorrommet, må vi må gjøre dette på den vanskelige måten.”

“What else is new?” mumler Galgejuv.

Ildstad løser maskinpistolen fra beredskapsreimen. Herman og Galgejuv gjør det samme.

“Rovfugl, dette er Zulu. Kjøkkendøren er stengt. Vi prøver å snike oss inn hovedinngangen.”

“Mottatt Zulu. Lykke til.”

Med avmålte steg leder Ildstad an.

Containere, tre i høyden, står stablet på dekk. De minner om tomme Moelv-brakker. Vinduene i styrehuset knapt synlig. Ikke så mye som en lysstråle unnslipper blendingsgardinene kaprerne har hengt opp. Døren nede på selve containerdekket viser seg å være låst. For sikkerhets skyld legger Galgejuv skulderen til den solide metalledøren. Nestlagføreren rister på hodet. Ingen sjanse. Eneste mulighet er inngangen til selve styrhuset. Og der venter garantert kaprerne.

“Zulu?” Stemmen til skarpskytteren er intens.

“Ja?”

“En av kaprerne er på vei ned lederen fra styrehuset. Jeg har ham i siktet. Skal jeg knerte ham?”

“Vent,” svarer Ildstad raskt. “Se hva han gjør. Jeg ønsker ikke å avsløre at vi er om bord.”

Ildstad drar nattbrillene ned over øynene og titter rundt hjørne. Skarpskytteren har rett. En av kaprerne er allerede halvveis ned trappen. Og som ham selv, er mannen ikledd nattbriller. Ildstad trekker seg rolig tilbake bak hjørnet. Nattemørket gir dem ikke lengre noe skjul.

”Hva sier du løytnant? Skal jeg gi ham en kule? Han er snart nede på dekk.”

Ildstad undertrykker lysten til å be skarpskytteren holde kjeft. Han trenger ikke å bli fortalt at det haster.

“Hvilken retning går han i?” spør Ildstad istedenfor.

“Skal vi se...” skarpskytteren drar på setningen. “Han har stoppet på det nederste trinnet. Det virker som han ser seg om.”

Ildstad motstår fristelsen til å titte rundt hjørnet en gang til.

“Ok, nå beveger han på seg. Jepp, han er på vei mot dere. Ingen tvil.”

Ildstad ser bare to muligheter. Enten må de trekke seg tilbake til akterdekket og derfra sirkle rundt på andre siden. Da risikerer de å havne i kryssild om flere kaprerer kommer ned på dekk.

Eller så må den nærgående kaprereren nøytraliseres.

Ildstad velger det siste alternativet.

“Rovfugl, du har tillatelse til å ta ut fienden, men vent til han er nesten helt framme ved oss.”

“Forstått Zulu.” Ildstad sanser gliset i skarpskytterens ansikt. Bildet er urovekkende.

Når faen ble du så sensibel?

Kaprerne har drept en norsk sjømann og truer med å ta flere av dage. De får som fortjent.

Før Ildstad rekker å forfølge tankerekken, runder kaprereren hjørnet.

Instinktivt hever han våpenet. Kaprereren tar et befippet steg bakover før han brutalt kastes forover. Hodet slår i dørken med vått klask.

Skuddet fra den kraftige skarpskytterriflen har slått inn i nakken hans. Ryggraden kappes.

Pusterøret knuses. De digre halspulsårene rives av. På få sekunder renner tre liter blod ut av kulehullet. Kaprereren er død før kroppen treffer dekk.

Et risikabelt skudd.

Perfekt utført.

“Nært nok, løytnant?”

“Det gis ikke stilkarakterer på slagmarken.” Replikken er kjekkere enn Ildstad føler seg.

Hurtig trekker han og Herman den døde kaprereren ut av syne fra vinduene i styrehuset.

Kroppen etterlater seg en mørkerød hale på det hvite dekket.

“Hold styrehuset under oppsikt mens vi gjennomfører kroppen.”

Marinejegerne tar seg kun tid til et overfladisk søk. De finner verken identifikasjonspapirer eller annet som kan gi dem en ide om hvem kaprereren er. I tillegg til riflen er mannen bevæpnet med en pistol, en amerikansk Beretta. I beltet finner Ildstad en radiosender.

“Hva er dette?” Galgejuv trekker en sylinder på størrelse med en fyllepenn opp av kaprerens brystlomme. Sylindren er utstyrt med en rød knapp beskyttet av en plasthette.

“En fjernutløser, antar jeg,” svarer Herman.

“Til fellen ved døren?” spør Ildstad.

Kollegaen trekker på skuldrene. “Sannsynligvis, men det kan like gjerne være til noe annet.

For alt vi vet, er hele båten rigget til å eksplodere.”

“Ei skute fullastet med giftige kjemikaler som kan gå i lufta når som helst. Dette blir bare bedre og bedre,” sier Galgejuv uten at han høres overdrevent bekymret ut.

Ildstad rister på hodet. “Kanskje, men jeg tror ikke kaprerne planlegger noe så dramatisk. I så fall ville de brukt det som pressmiddel for å hindre oss i å angripe båten.”

Displayet på kaprerens radioen lyser opp. Så sier en stemme “Umar, hva er status ute på dekk?” Ildstad merker seg at stemmen har en svak aksent. Muligens fransk.

“Umar, kan du høre meg?”

Ildstad ser fra Herman til Galgejuv. “Om kaprerne mistenker at noe er galt fatt, vil de ikke nøle med å henrette flere av mannskapet. Jeg ser ingen annen mulighet enn at vi må aksjonere.”

“Har du en plan?” spør Herman.

“Noe som ligner,” svarer Ildstad.

“Det pleier å duge,” konkluderer Galgejuv.

Ildstad og Galgejuv stanser ved foten av lederen. Herman har forsvunnet inn i mørket mellom containerne. Der håper han å finne en posisjon som gir direkte siktelinje til styrehuset. Problemet er blendingsgardinen. Den hindrer alt innsyn.

“Jeg vet ikke helt...” Den norske piloten virker skeptisk. Ildstad klandrer ham ikke. Det han har bedt piloten om å utføre, er risikabelt. Men akkurat nå trenger lag Zulu all den hjelp de kan få.

“Du må i alle fall ta en avgjørelse,” sier Ildstad til piloten. Det er bare et tidsspørsmål før kaprerne begynner å lete etter Umar.

“Det er ikke akkurat reglementert,” fortsetter piloten.

“Drit i reglementet. Om du ikke har ferdighetene som skal til, er det selvfølgelig greit at du sier nei. Men kom ikke drassende med noen byråkratiske regler.”

“Selvfølgelig har jeg ferdighetene.” Piloten høres snurt ut.

“Sånn skal det låte. Vent på mitt signal.”

“Faen Zulu. Det er ikke det samme som at jeg...Ahh. Helvete heller. Kjør på!”

Ildstad og Galgejuv sprinter opp trappen til styrehuset.

Marinejegerne er nær toppen når døren svinger opp. “Umar?” er alt skikkelsen rekker å si før Ildstad løsner tre skudd i brystkassen på ham. Personen spinner rundt og ramler inn i styrehuset.

“Rovfugl! Nå!” roper Ildstad samtidig som Galgejuv kaster en sjokkgranat inn gjennom den åpne døren. Et skjærende hvin forteller Ildstad at piloten har hørt ham.

Galgejuvs granat detonerer. Lysglimtet er skarpt selv gjennom blendingsgardinene. Det skingler i vindusglass. Så er helikopteret over dem.

Piloten holder stø kurs rett mot styrehuset før han i siste øyeblikk trekker stikken til seg. Orkanen fra rotoren treffer vinduene som en vindslegge. Blendingsgardinene rives bort. Ark, loggbøker, klær og annet som ikke er stuert vekk eller boltet fast, sendes roterende rundt i rommet. Ildstad tar tilfart og kaster seg inn i infernoet.

Styrehuset er fylt av harsk røyk. Deler av en avis regner ned over ham som konfetti. "Norske spesialstyrker. Bli liggende. Bli liggende!" Ildstad roper så høyt han kan. I følge rederiet er mannskapet skandinavisk. Fem nordmenn og to svensker. En skikkelse karer seg på beina til høyre for inngangsdøren. Ildstad har maskinpistolen rede, men før han rekker å trekke av, tar mannen seg til halsen og synker sammen. Blod pipler frem mellom fingrene hans. Galgejuv reagerte først.

Tre av kaprerne er allerede tatt av dage. Oppildnet av suksessen flytter Ildstad seg lengre inn i rommet. Den norske marinejegeren legger ikke merke til kapreren som skjuler seg under kartbordet før det er for sent.

Det første skuddet treffer veggen til høyre for Ildstad. Det neste slår inn i brystkassen hans, like under kravebeinet. Sammenstøtet slenger ham over ende. Grepet om maskinpistolen glipper. Ildstad treffer dørken hardt. Rommet tilter. En seig blodsmak brer seg i munnen. Har han bitt seg i tungen? Ildstad harker, men klarer knapt å mønstre en spyttklyse. Lungene er tomme for luft. Halsen snurper seg sammen. Ildstad gisper febrilsk etter surstoff. Anstrengelsen og den stikkende følelsen i lungene får tårene til å trille nedover kinnene. I øyekroken ser Ildstad noen bevege på seg. Kattemykt kryper illgjerningsmannen frem fra skjulestedet under kartbordet. Kaprerens blick viker ikke en tomme fra den kavende marinejegeren.

Endelig lykkes Ildstad i å trekke pusten. Litt luft hveser ned i lungene, men ikke nok til at gnistringen foran øynene gir seg.

"Galgejuv..." Kvekker han med gammelmannsrøst. Ferskt blod lekker over leppene. Ildstad hikster i seg en ny munnfull luft. Kapreren reiser seg opp og hever AK-47'en. Ildstad ser rett inn i munningen på det russiskproduserte våpenet. Magemusklene spenner seg. I ørene ljoemer allerede støyen fra skuddet som snart vil falle.

Galgejuv smeller kolben på maskinpistolen like under øret til kapreren. Mannen segner om, men før kroppen treffer dørken, griper Galgejuv om nakken hans. Med et grynt løfter Zulus nestleder kapreren opp i luften og slenger ham i skottet med hodet først. Det knaser i bein. Kapreren rykker til og blir deretter liggende urørlig.

Galgejuv setter seg ned ved siden av Ildstad.

”Er du skadd?”

”Jeg tror ikke det.” Ordene rasper sårt i halsen.

Galgejuv river opp uniformen hans. Flengen i den skuddsikre vesten sier sitt om hvor heldig Ildstad har vært. Kulen traff ham på skrå og boret deretter en renne i vesten fra venstre brystmuskel og opp mot halsen. Hadde kapreren truffet noen centimeter høyere ville kulen rikosjert opp i halsgropen hans.

Ildstad forstår at han har hatt englevakt.

Galgejuv hjelper ham på beina. Verden tilter til siden. Ildstad lener seg inn mot skottet. Etter flere dype åndedrag stabiliserer endelig styrhuset seg. Det er på tide å komme seg videre. Hvile er en luksus ingen av dem har råd til.

Mens Galgejuv ransaker kroppen til den siste kapreren sier Ildstad; “Vi må anta det i alle fall en fiende til om bord.”

“Røsten fra radioen?”

“Ja. Jeg gjetter det er lederen. Vi bør prøve å ta ham i live.”

“Om mulig,” svarer Galgejuv.

“Om mulig.”

De lokaliserer mannskapet bakerst i styrehuset. Sjømennene er bundet på hender og føtter og kneblet med gaffatape. Ildstad frigjør kapteinen mens Galgejuv hjelper de andre løs. “Takk og pris for at dere kom. Jeg var redd for at...” Ildstad bryter ordflommen. “Så du hvor den siste kapreren tok veien?” Kapteinen peker mot akterdøren. “Den veien. Han tok Wenche med seg.”

“Wenche?”

“Wenche Smith. Styrmannen.”

“Hvor leder døren?”

“Til trapperommet.”

“Greit. Ingen av dere må forlate styrhuset. Stans skipet og send ut et nødsignal. Den norske fregatten *Fritjof Nansen* er på vei mot oss med forsterkninger.”

Kapteinen nikker bekreftende.

Galgejuv åpner akterdøren med løpet på maskinpistolen. Trapperommet er mørklagt.

Ikke så mye som et nødllys viser vei. Begge marinejegerne slår på nattoptikken.

Trapperommet ikler seg et grønt skjær. Sorte flekker danderer trinnene ned mot etasjen under dem. Galgejuv smyger seg inn gjennom døren. Vel inne setter han seg på huk og stryker fingertuppen over golvet.

“Blod,” konstaterer han.

“Den siste kapreren er skadet. Muligens fra sjokkgranaten. Skipperen ville sagt i fra om det var styrmannen som var skadd.”

“Enig, men skaden kan gjøre det vanskeligere. Smerten vil påvirke dømmekraften hans.”

“Herman og *Rovfugl*; er det noe bevegelse på dekk?” spør Ildstad.

Herman svarer først: “Negativt. Ikke så mye som en måke.”

“Og om så ville vedkommende allerede vært død,” tilføyer skarpskytteren i helikopteret.

“Hør nøye etter,” Ildstad håper Herman forstår at snerten i stemmen hans er myntet på skarpskytteren i helikopteret. “En av kaprerne unnslopp styrehuset. Han tok styrmannen med seg som gissel. Vi må bare anta at kapreren vil bruke henne som skjold.”

“Henne?” glipper det ut av skarpskytteren.

“Styrmannen er en kvinne. Finner du det merkelig?”

“Ehh. Selvfølgelig ikke, løytnant.”

“Godt. Herman, du blir hvor du er. Hold lastedekket under oppsikt. Ikke gi kapreren anledning til å søke skjul mellom containerne. *Rovfugl*, plasser deg bak *Sea Arrow* slik at dere sikrer akterdekket. Jeg vil ha beskjed så snart noe skjer.”

En rumlende lyd løper gjennom *Sea Arrow*, så synker motorduren til en fjern dunking. Skipperen har slått av motoren. Lasteskipet duver svakt ettersom akterbølgene ruller inn mot hekken. Galgejuv setter støvelen forsiktig ned på det første trappetrinnet.

Gummisålen knirker svakt. Ildstad slipper kollegaen noen meter foran seg, så følger han etter ned trappen.

“Et steg nærmere, og jeg dreper sjømannen.” Kapreren står med ryggen mot døren som vender ut mot akterdekket. Han holder en pistol mot tinningen til styrmannen. Venstreamen hans er skjult bak på ryggen. En liten pøl blod har dannet seg rundt den venstre støvelen hans. Den kvinnelige sjøoffiseren ser etter forholdene rolig ut.

Ildstad hever armene. “Slapp av. Vi ønsker ikke å skade deg.”

“Jeg har lagt merke til det,” svarer mannen spotsk.

“Hva ønsker du å oppnå?” spør Ildstad.

“Fritt leide inn til land med det vi allerede har losset over på lett båten vår.”

Ildstad ser overrasket på kapreren. “Vi har tatt over båten og nøytralisert fire av kumpanene dine. Det er ikke opp til deg å diktere betingelsene. Men om du lar styrmannen gå, skal jeg sørge for at du får sone i Norge. Alternativet er en kald celle i USA eller Israel. Jeg trenger vel neppe å forklare deg forskjellen?”

Kapreren smiler svakt. Først nå ser Ildstad hvor ung mannen er. Han gjetter på tjue år, men vil ikke blitt overrasket om mannen er yngre. Er dette virkelig lederen for kaprerne?

“Du misforstår,” svarer unggutten. “Det er ikke jeg, men du som kommer tomhendt til forhandlingsbordet.” Kapreren tar frem hånden han til nå har skjult bak på ryggen. I neven holder han en detonator tilsvarende den spesialsoldatene fant tidligere. Plasthetten er fjernet. “Hva blir det til?” Kapreren legger tommelen på den røde knappen. Ildstad forblir stående. Illusjonen av utvendig ro brytes kun av svettedråpene som renner nedover pannen.

“Ildstad?” Stemmen til skarpskytteren i helikopteret kiler i øret hans.

“Hmm,” kremter Ildstad.

“Jeg kan se ham. Så vidt. Gjennom dørsprekken. Det er et vanskelig skudd, men langt fra umulig. I alle fall ikke for meg. Hva sier du?”

Ildstad strever med å holde ansiktet nøytralt. Hva er det skarpskytteren holder på med? Han må da forstå at Ildstad ikke kan svare. Kaprerne vil forstå at noe er i gjære.

“Hva blir det til?” gjentar kapreren og stryker tommeltotten over knappen.

“Du vinner. Denne gangen.” Ildstad rygger sakte bakover i korridoren. “Det er ikke opp til meg å innfri ønskene dine, men jeg skal sørge for at soldatene mine forlater båten. Det eneste jeg ber om, er at mannskapet løslates. Ta meg som gissel istedenfor.” Ildstad rygger nok et steg. Han håper kapreren følger etter. Ute på dekk venter Herman. Ildstad er sikker på at det tredje medlemmet i lag Zulu ligger klar til å uskadeliggjøre kapreren.

Mannen tar et nølende steg etter ham. “Jeg tror du har sett for mange Hollywood-filmer. Om du og drapsmennene dine forlater båten, skal jeg avstå fra å utløse sprengstoffet. Mannskapet blir ombord.”

Høres kapreren en anelse mindre skråsikker ut? Ildstad synes det. Så lenge han klarer å holde samtalen i gang, er det håp om at situasjonen skal løse seg. Ildstad skyver maskinpistolen bak på ryggen. “Hva med et kompromiss? Behold meg og styrmannen om bord, men la resten av mannskapet forlate skuta.”

“No dice. Kravet mitt er ufravikelig. Du har femten sekunder til å bestemme deg på.”

Kapreren holder armen med detonatoren ut fra kroppen.

“Slapp av. Vi kan ennå komme til enighet.”

Den unge mannen rister på hodet. ”Ti sekunder?”

Ildstad bestemmer seg for å gi etter. I alle fall tilsynelatende. Kapreren kan ikke oppholde seg i korridoren for evig.

“Ok, du får det som du vil. Jeg skal be...” Lengre kommer ikke Ildstad før skarpskytteren i helikopteret sier; “Jeg prøver et skudd. Det er siste sjanse. Tar han et steg til, forsvinner han ut av syne.”

Ildstads “Nei!” lyder samtidig med smellet fra skarpskytterrifla.

Nok en gang er skuddet perfekt utført. Men denne gangen er ikke ’perfekt’ godt nok. Uten motorkraft duver *Sea Arrow* i dønningene fra eget kjølvann. Skipets bevegelse er ikke stor, men nok til at skarpskytteren bommer. Kulen treffer dørkarmen til akterskottet. Sammenstøtet med metallkarmen river rifleprosjektilet i småbiter. Ørsmå metallsplinter regner inn gjennom dørsprekken. Flere treffer kapreren, et par streifer styrmannen. De fleste splintene gjør ingen skade i det hele tatt.

Kapreren gir fra seg et klynk og synker ned på knærne. Han er likevel årvåken nok til å trekke gislet ned etter seg. Over løpet på maskinpistolen ser Ildstad en smal stripe blod renne nedover kaprerens nakke og hals. Skuddet forårsaket altså skade likevel, kan hende alvorlig. Men kapreren er fremdeles ved bevissthet. De er fremdeles i fare. Ildstad er i villrede. Skal han våge et skudd? Prøve å råke kapreren ved å skyte gjennom styrmannen? Han er fristet, men vet samtidig at sjansen for og lykkes er liten. Hvis kulen så mye som sneier arm- eller kragebeinet til kvinnen, kan det skifte retning og ta livet av offeret snarere enn målet.

“Du gir meg ikke noe valg,” kapreren holder på ny frem detonatoren. Armen skjelver, men stemme er fast.

“Vent nå litt. Vi kan fremdeles finne ut av dette.”

Kapreren øyner ham. Ildstad leser besluttomhet og trass i blikket hans.

“Tror du virkelig dette er slutten? Dette er bare begynnelsen.” Uten forvarsel dytter kapreren gislet mot Ildstad. Forfjamsset rygger spesialsoldaten bakover. Med et grynt kommer kapreren seg på beina og halter mot trapperommet. Ildstad prøver å frigjøre seg fra kvinnen.

For sent.

Kapreren når trapperommet og lukker døren bak seg. Så trykker han inn utløseren.

Den voldsomme eksplosjonen river døren til akterskottet av hengslene og sender den tunge metallplaten roterende nedover korridoren. Tak og golv slår gnister i møte med døren. Trykket dytter Ildstad bakover. Med et stønn treffer han dørken med styrmannen over seg. Det ublide møtet med golvet er også det som redder ham. En brøkdel av et sekund senere roterer dørbladet gjennom luften rett over dem samtidig som blågule flammeter slikker langsetter taket. Varmen fra ilden brenner mot huden. Det ytterste laget av kunststoff i Ildstads uniform smelter. Marinejegeren gjemmer ansiktet i hendene mens gnister drysser ned

rundt ham. Så rammer dørbladet motsatt side av korridoren med et skjærende skrall.

Piping fyller ørene. Ildstad fjerner øreproppen til radioen. Ledningen er revet av. Både kontakten med helikopteret og Herman er brutt. Varsomt setter han seg opp. Korridoren lukter svidd aluminium og brent gummi. Og noe annet. Noe søtlig kvalmt. Ildstad gjenkjenner lukten. Svidd kjøtt.

“Galgejuv?”

Stemmen klinger ullent. Galgejuv svarer ikke. Ildstad snur seg. Umiddelbart forstår han at scenen foran ham vil risse seg fast i hukommelsen for alltid.

Galgejuv ligger midt i korridoren. Nestlederen er hvit i ansiktet. Nådeløst formidler øynene form og farge til bevisstheten. Kollegaen har et gapende sår fra hofta til skulder. Under sprikende muskler og lyserøde kjøttslintrer skimter Ildstad hvitt bein. Men det fryktelige såret blør ikke. Den brennhete metall døren har både kuttet og svidd kjøtt. Derfor er Galgejuv i live.

Så vidt.

Bak ham brekker styrmannen seg. Ildstad svelger tungt. En gang. Så en til. Munnen forblir like tørr. Galgejuv finner ham med blikket. Kollegaens ansikt er en dødsmaske av smerte, men blikket er klart.

“Kapreren... Ikke la ham slippe unna.” Galgejuvs øyne glir igjen. Ildstad snur seg mot kvinnen. “Bli hos ham. Ikke la ham dø. Hører du?” Styrmannen tørker seg om munnen. Hun er sjokket, men klarer å samle seg såpass til å si; “Ikke la drittsekken rømme skipet.”

“Han er så godt som død,” hvisker Ildstad tilbake.

Herman speider engstelig i retning av styrhuset. Eksplosjonen som nettopp rystet *Sea Arrow* fikk metallcontaineren han ligger på til å riste. Og nå er verken Ildstad eller Galgejuv å oppdrive på radioen. Helikopteret har heller ikke noe å melde. Selv den ellers så eplekjekke skarpskytteren er uvanlig stille.

Døren til styrhuset svinger opp. En skikkelse vakler ut. Herman finner mannen i kikkertsiktet. Pekefingeren krummer seg rundt avtrekkeren.

“Tenk deg om...” Stemmen er lav men kraftfull. Et pistolløp presses inn mot huden like under øret. Stålet er kaldt. Herman fjerner fingeren fra avtrekkeren.

“Flink gutt. Reis deg opp. Rolig.”

Herman gjør som han blir fortalt. Hvordan kom mannen seg umerket opp på containeren? Herman kan ikke fatte det.

“Klyv ned av taket. Så sakte som du kan. Legg deg paddeflat på dekk når du kommer ned. Tro meg, jeg nøler ikke med å skyte.”

Nok en gang gjør Herman som kapreren beordrer. I sitt stille sinn lurer marinejegeren på hvorfor han fremdeles er i live.

Ildstad kommer ut på toppen av leideren samtidig som den flyktende kapreren når den ytterste rekken med containere. Han hever pistolen, men rekker ikke å løsne skudd før mannen forvinner inn mellom lasten.

Er han på vei mot lett båten han nevnte? Ildstad antar det. Og skadet som han er, vil klatreturen ned til fartøyet bli strevsom.

Antagelsen viser seg å stemme. Ildstad innhenter kapreren før mannen når ripa. Kaprerens pust går i korte hiv. Han sleper den ene foten etter seg. Ildstad føler ingen medlidenhet.

“Stopp!” Ildstad hever pistolen. Kapreren snur seg. Ansiktet hans er dradd, men den samme staheten lyser fremdeles ut av øynene hans. Blikket til den unge mannen nærmest utfordrer ham til å trekke av.

Ildstad blir plutselig usikker. Kapreren er ikke bevæpnet. Han må ha mistet pistolen under flukten. Ildstad ønsker hevn for Galgejuv, men får seg ikke til å klemme inn avtrekkeren. Å skyte ungdommen i kald blod vil ikke gi den forløsningen han higer etter. Ildstad senker våpenet en anelse.

“Ned på knærne.” Ildstad gestikulerer med pistolen. Mannen adlyder. Ildstad finner frem en plastikkstrips og strammer løkken til båndet skjærer inn i kaprerens håndledd. Mannen gir fra seg et klynk. Ildstad føler ingen tilfredsstillelse.

Alt som nå betyr noe, er å finne Herman og deretter komme Galgejuv til unnsetning. *Fridtjof Nansen* er utstyrt med en førsteklasses operasjonsstue. Ildstad tror, han tvinger seg til å tro, at legene om bord på den norske fregatten har de ferdighetene som skal til for å redde skarpskytteren.

Bak ham knirker det i en skosåle.

“Herman?”

“Slipp våpenet.” Stemmen tilhører ikke Herman. Den fremmed snakker rolig, som for å forsikre seg om at han blir forstått.

Ildstad spinner rundt, pistolen rede. Herman dukker opp i siktet. Skjult bak kollegaen står en sjette kaprer. Mannen holder en sortmattet Glock mot kollegaens tinning.

Lynraskt drar Ildstad den skadde ungdommen foran seg.

“Det ser ut som vi har satt hverandre i sjakk matt,” kontrer han.

Kapreren gliser. Ansiktet hans er farget sort av kamouflasjemaling. Hvite tenner lyser mot Ildstad.

“Virkelig? Jeg tror ikke det.”

“Faisal, jeg er lei...” er alt den unge mannen rekker å si før den sjette kapreren svinger våpenet mot ham, sikter og trekker av. Skuddet treffer ungdommen rett over kravebeinet. Hode slenges bakover. Noe vått og varmt spruter over Ildstads ansikt. Den livløse kroppen siger ned på dekk. Ildstad blunker blod ut av øynene.

Faisal gestikulerer med pistolen. “Han var skadet. For dødvect å regne. Nå gjør du som jeg sier. Kast våpenet ditt over rekka.”

Den siste kapreren viser ingen antydning til anger eller sorg. Ansiktet hans er en nøytral maske. Men øynene avslører drapsmannen fjeset prøver å skjule.

“Løytnant, ikke hør på ham...”

“Hold kjeft.” Faisal strammer overarmen om halsen til Herman.

“Siste sjanse.”

Ildstad flytter seg rolig mot skipsrekka. Med vilje lar han pistolen pendle frem og tilbake på fingertuppen. Bevegelsen fanger kaprerens blikk. Ildstad smetter pekefingeren på motsatt hånd inn i sikringsringen på en av sjokkgranatene han bærer i vesten. Han håper Herman får med seg hva han gjør.

“Det er bra. Slipp pistolen nå.”

Ildstad lar pistolen rotere en gang rundt fingeren før han slipper våpenet over ripa. Samtidig river han splinten ut av granaten. Det beherskede ansiktet til Faisal slår sprekker.

Sjokkgranaten treffer dekk med en metallisk klang. Tiden fryser. Granaten spinner dovent rundt sin egen akse. Ildstad teller sekundene inni seg.

Tusen og en...

Herman smeller bakhodet i ansiktet på kapreren.

Tusen og to...

Ildstad kaster seg sidelengs mot hjørne av den ytterste containerrekken. Han føler mer enn ser hvordan kaprerens våpenarm følger ham.

Tusen og tre...

Herman vrir seg ut av kaprerens grep og rygger bakover. Faisal skyter i retning av Ildstad.

BOOOOM!

Detonasjonen gjaller mellom containerrekkene. Lysglimtet fra eksplosjonen er en supernova. Luftrykket er brutalt. Ildstad slenges inn i en grønnmalt container. Sammenstøtet slår pusten

ut av ham, men splintvesten beskytter ham nok en gang fra ytterligere skade.

Rystet strever han seg på beina.

“Ser du ham?!” roper Herman. Kollegaen holder hånden foran øynene. Glimtet fra sjokkgranaten har blendet ham fullstendig.

“Nei,” svarer Ildstad.

“Jeg tror han hoppet over rekka,” sier Herman.

“Hva! Faen heller.” Ildstads utbrudd kommer samtidig som lyden av en båtmotor når de to nordmennene. Ildstad rekker bort til ripa tidsnok til å se kaprernes lettbåt forsvinne ut i natten. Bak i båten har kaprerne plassert fire ildrøde plasttønner. Mørket hindrer Ildstad i å tyde merkingen på lokkene.

“Herman, kall opp Rovfugl. Be piloten blåse drittsekken til helvete.”

“Mottatt. Hvor er Galgejuv, forresten?”

Ildstad svarer ikke. Han er allerede i fullt firsprang på vei bort til styrhuset. Herman venter til de brennende solene forsvinner foran øynene, så løper han etter. Underveis gauler han ordren til skarpskytteren og helikopterpiloten.

Det er kaos i mellomgangen. Fra døråpningen glør tre av mannskapet på ødeleggelsene bomben har forvoldt. Styrmannen er travelt opptatt med Galgejuv. Kapteinen assisterer henne. “Trekk unna. Nå!”

Bzzzz!

Kroppen til Galgejuv gjør et byks. Styrmannen fjerner hjertestarteren fra brystkassen og legger pekefingeren inn mot halsgropen til Galgejuv. “Vi har puls igjen.” Sier hun. “Men den er svak. Veldig svak. Dette er andre gang hjerte hans stopper.”

“Er fregatten langt unna?” Ildstad klarer ikke ta blikket fra Galgejuv. Det dype såret har begynt å væske. Bandasjene har gule og røde flekker. Blod og lymfeveske.

“Tjue minutter,” svarer skipperen. “Muligens litt mer. Fregatten går for full maskin. Men jeg tror ikke han vil klare seg så lenge. Beklager.”

Herman kommer inn døra. Synet av kameraten, livløs og kvestet, sender ham rett ned i knestående.

“Hva...Hva...” Herman kryper frem til Galgejuv og tar hånden hans.

“Han er kald,” hvisker Herman. “Hvorfor er han så kald?”

“Gi meg radioen din.”

Åndsfraværende legger Herman den lille radiosenderen i neven til Ildstad. Øyelokkene til Galgejuv dirrer. Ildstad vet ikke om det er et godt eller dårlig tegn. Han vet bare at det haster.

“Rovfugl, dette er Zulu. Avbryt jakten. Fly tilbake til *Nansen* og hent skipslegen. Press helikopteret til det ytterste. Det står om sekunder.”

Sea Arrows førstehjelper kommer springende inn korridoren med en beholder infusjonsvæske. Mens kanylen settes, prøver Herman å gni varmen tilbake i hånden til kameraten. Styrmannen sitter helt stille med fingertuppen i halsgropen til Galgejuv. Kapteinen holder defibrillatoren klar i tilfelle marinejegerens hjerte stopper en tredje gang.

Ildstad blunker. Scenen foran ham fryser. All bevegelse stilner. Fargene renner ut av omgivelsene. Men stanken forsvinner ikke. Den kleber seg til uniformen hans som seig røyk. Langsamt rygger Ildstad ut på dekk. Mørket omslutter ham, men natten tilbyr ingen trygg havn.

Brisen som strømmer over ripa bærer med seg en illevarslende odør av død.

Slutt